

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Miastu P.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 8 kwietnia 2019 r., sygn. akt XV Ca (...), XV Cz (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie miasto wniosło skargę kasacyjną, a dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania powołało się na występowanie na tle tej sprawy istotnego zagadnienia prawnego i na potrzebę wykładni przepisów budzących wątpliwości.

Istotne zagadnienie prawne dotyczy tego, czy w stanie prawnym mającym zastosowanie w tej sprawie należał się zwrot stosunkowej części opłaty rocznej, skoro wśród przepisów prawa nie było do tego wyraźnej podstawy prawnej. Zgodzić się trzeba, że to kwestia problematyczna, co zresztą w doktrynie dostrzegano. Zarysowały się też, przede wszystkim właśnie w doktrynie, dwa konkurencyjne stanowiska, które zresztą rzetelnie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jednakże dla potrzeb praktyki kwestia ta została już wyjaśniona, bowiem wielokrotnie i jednolicie wypowiedział się Sąd Najwyższy (w sprawach I CSK 692/09, IV CSK 284/13, I CSK 552/17), przyjmując, że na podstawie przepisów o bezpodstawnym wzbogaceniu taki stosunkowy zwrot opłaty byłemu użytkownikowi wieczystemu się należał. Aktualnie zatem to istotne zagadnienie prawne zostało już wyjaśnione, w skardze nie wskazano zaś okoliczności, które uzasadniałyby zmianę przyjętego w tej kwestii stanowiska, zatem nie stanowi już podstawy do przyjęcia skargi do rozpoznania. Natomiast wskazana w skardze potrzeba wykładni przepisów prawa, która ma uzasadnić przyjęcie skargi do rozpoznania, dotyczy zakresu czasowego zastosowania art. 71 ust. 7 u.g.n. Przepis ten wprowadzono do u.g.n. i jednoznacznie (władczo) przesądza on, że opłata jest bezzwrotna i wnoszona przez tę osobę, która jest użytkownikiem wieczystym 1 stycznia konkretnego roku. Zdaniem skarżącego, wymaga wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy, czy przepis ten ma też zastosowanie do wcześniejszych zdarzeń, czy tylko od chwili jego wprowadzenia do systemu prawa. Choć w tej kwestii rzeczywiście nie ma jeszcze orzecznictwa Sądu Najwyższego (choć jest orzeczenie Sądu Apelacyjnego w (...) powołane w wyroku), to w świetle ogólnych reguł prawa intertemporalnego nie budzi to zagadnienie wątpliwości. Mimo że w prawie prywatnym nie obowiązuje bezwzględny zakaz działania prawa wstecz (*lex retro non agit*), to retroaktywność musi wynikać wprost z treści przepisów prawnych (może budzić wątpliwości, czy w zakresie, w jakim na retroaktywność z celu normy pozwala art. 3 k.c., przepis ten jest zgodny z Konstytucją). Odnośnie do nowelizacji wprowadzającej art. 71 ust. 7 u.g.n., nie ma przepisu, który by temu przepisowi nadawał moc wsteczną. W szczególności nie jest takim przepisem powoływany w skardze kasacyjnej art. 4 ustawy zmieniającej, ponieważ postępowanie o zwrot proporcjonalnej części opłaty rocznej nie jest sprawą wszczętą na podstawie u.g.n.,

lecz o zwrot bezpodstawnego wzbogacenia (tak też Sąd Najwyższy w sprawie I CSK 552/17). W konsekwencji jest jasne, że znajdzie zastosowanie wyłącznie na przyszłość. Problem ten nie wymaga zatem wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.